

Î N C H E I E R E

28 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Ala Cobăneanu

Judecătorii

Iurie Bejenaru, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Constantin Bîrcă,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Constantin Bîrcă împotriva lui Ivan Surățel și Societății comerciale „Veralis-Tur” societate cu răspundere limitată cu privire la încasarea dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Ivan Surățel, admis apelul declarat de către Constantin Bîrcă, casată hotărârea Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău din 12 august 2014 și emisă o nouă hotărâre cu privire la admiterea parțială a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La data de 25 martie 2014, Constantin Bîrcă a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Ivan Surățel și SC „Veralis-Tur” SRL cu privire la încasarea dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, la data de 09 octombrie 2009, a încheiat cu Ivan Surățel un contract de împrumut, prin care el, în calitate de împrumutător, a împrumutat lui Ivan Surățel, în calitate de împrumutat, sumele de 10000 Euro și 10000 dolari SUA, cu termen de rambursare - 10 decembrie 2009.

Menționează că, Ivan Surățel nu și-a onorat obligația de rambursare a împrumutului în termenul stabilit în contract.

Susține că, la data de 13 septembrie 2011, a fost semnat contractul de fidejusiune, în calitate de fidejutor fiind SC „Veralis-Tur” SRL, fondator și administrator al căreia fiind Ivan Surățel, conform căruia SC „Veralis-Tur” SRL a garantat executarea obligației pârâtului Ivan Surățel de restituire a sumei împrumutate și a penalității pînă la data de 23 septembrie 2011.

Afirmă că, la data de 31 iulie 2013, el a depus cerere de chemare în judecată, prin care a solicitat încasarea în mod solidar de la Ivan Surățel și SRL „Veralis-Tur” a datoriei în sumă de 10000 Euro și 10000 dolari SUA, a penalității pentru ultimele 6 luni în sumă de 9000 Euro și 9000 dolari SUA și a cheltuielilor de judecată, iar prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 01 octombrie

2013 au fost încasate, în mod solidar, din contul lui Ivan Surățel și SC „Veralis-Tur” SRL în beneficiul lui Constantin Bîrcă datoria în mărime de 10000 Euro și 10000 dolari SUA și penalitatea pentru ultimele 6 luni în mărime de 9000 Euro și 9000 dolari SUA, în total 19000 Euro și 1900 dolari SUA, echivalentul în lei moldovenești, conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei la data executării hotărârii.

Relevă că, hotărârea respectivă a rămas definitivă și executorie, fiind menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 februarie 2014.

Solicită încasarea în mod solidar de la pârâți a sumei de 72999,16 lei, cu titlu de dobândă de întârziere din echivalentul împrumutului de 10000 Euro, calculată pentru perioada 25 martie 2011-21 martie 2014 și a sumei de 51644,40 lei, cu titlu de dobândă de întârziere din echivalentul împrumutului de 10000 dolari SUA, calculată pentru perioada 25 martie 2011 – 21 martie 2014 și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 12 august 2014 acțiunea a fost admisă parțial și a fost încasată de la Ivan Surățel în beneficiul lui Constantin Bîrcă dobânda de întârziere în sumă de 54731,62 lei pentru împrumutul sumei de 10000 Euro, dobânda de întârziere în sumă de 40744,38 lei pentru împrumutul de 10000 dolari SUA, calculată pentru perioada 24 septembrie 2011 – 21 martie 2014 și taxa de stat în sumă de 3750 lei, iar în total suma de 99226 lei. În rest acțiunea a fost respinsă.

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, începând cu data de 24 septembrie 2011, debitorul Ivan Surățel a fost în întârzierea executării obligațiilor de plată a împrumutului, astfel că, anume din această zi urmează a fi calculate dobânzile de întârziere.

De asemenea, prima instanță a reținut că, prin contractul de fidejusiune din 13 septembrie 2011, SRL „Veralis-Tur” nu a garantat executarea obligației de achitare a dobânzilor, așa cum pretinde reclamantul și, prin urmare, acesteia nu-i este opozabilă răspunderea solidară, deoarece această situație ar fi contrară art.1153 alin. (1) din Codul civil, care stipulează că, fidejursorul răspunde în toate cazurile doar pînă la suma maximă menționată în contractul de fidejusiune.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 martie 2015 a fost respins apelul declarat de către Constantin Bîrcă, admis apelul declarat de către Ivan Surățel, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost respinsă ca tardivă.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 02 septembrie 2015 a fost admis recursul declarat de către Constantin Bîrcă, casată decizia instanței de apel și remisă cauza spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2016 a fost respins apelul declarat de către Ivan Surățel, admis apelul declarat de către Constantin Bîrcă, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost admisă parțial și a fost încasată în mod solidar de la Ivan Surățel și SC „Veralis-Tur” SRL dobânda de întârziere pentru perioada 25 martie 2011-26 februarie 2014 în mărime de 3090,12 dolari SUA și 3090,12 Euro, convertiți în monedă națională la momentul executării hotărârii. În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Instanța de apel, ajungând la această concluzie, a reținut că, fiind stabilit prin hotărârea judecătorească irevocabilă din 15 aprilie 2013 faptul neexecutării în termen de către Ivan Surățel și SC „Veralis-Tur” SRL a obligațiilor asumate prin contractul de împrumut din 09 octombrie 2009 și contractul de fidejusiune din 13 septembrie 2011, Constantin Bîrcă este în drept să solicite încasarea de la aceștia a dobânzii de întârziere, iar pretențiile înaintate în acest sens se încadrează în prevederile art. 619 alin. (1) din Codul civil.

De asemenea, instanța de apel a reținut că, prezenta acțiune a fost înaintată în instanța de judecată la data de 25 martie 2014, respectiv, dobânda de întârziere urmează a fi încasată pentru o perioadă nu mai mare de 3 ani, adică pentru o perioadă ce nu depășește termenul de prescripție extinctivă prevăzut de art. 267 alin. (1) din Codul civil și, anume, de la data de 25 martie 2011 până la data de 27 februarie 2014, când hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 15 aprilie 2013 a devenit definitivă și executorie, însă dat fiind faptul că, începând cu data de 27 februarie 2014, dobânda de întârziere a fost calculată de către executorul judecătoresc, dobânda de întârziere urmează a fi calculată pentru perioada 25 martie 2011-26 februarie 2014.

La data de 21 martie 2016, Constantin Bîrcă a depus cerere de emiteră a unei decizii suplimentare, prin care să se dispună încasarea în mod solidar de la Ivan Surățel și SC „Veralis-Tur” SRL în beneficiul său a cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 31 mai 2016 a fost admisă cererea depusă de către Constantin Bîrcă cu privire la emiteră a unei decizii suplimentare și a fost emisă o decizie suplimentară, prin care au fost încasate de la Ivan Surățel și SC „Veralis-Tur” SRL, în mod solidar, în beneficiul lui Constantin Bîrcă cheltuielile de judecată în sumă de 8328,34 lei.

La data 20 aprilie 2016, Constantin Bîrcă a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului și modificarea deciziei instanței de apel.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece instanța de apel a aplicat eronat prevederile art. 619 alin. (1) din Codul civil, deoarece aceste prevederi sunt aplicabile doar în cazul actelor juridice, la care participă doar consumatorul, însă nici el și nici intimații nu se încadrează în categoria de consumatori.

Consideră că, în speță sunt aplicabile prevederile art. 619 alin. (2) din Codul civil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost declarat în termen, or, din materialele cauzei rezultă că, instanța de apel a expediat copia deciziei contestate în adresa recurentului la data de 23 februarie 2016 (f. d. 58, vol. II), iar cererea de recurs a fost depusă de către acesta la data de 20 aprilie 2016 (f. d. 89, vol. II).

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții

Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Constantin Bîrcă nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Constantin Bîrcă, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul lui Constantin Bîrcă ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul lui Constantin Bîrcă se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic